

Per boot door het Elbe-gebergte.

Maar het ware karakter van dezen waterkant wordt er pas aan gegeven door de deftige opeenvolging van paleizen en torens in dien eleganten doch tevens stemmigen stijl van de barok- en rococo-periode. Zware frontons op zuilen die eigenlijk overbodige ornamenten zijn. Sierlijke omlijstingen van vensters en deuren. Kokette torentjes en koepels, vol beelden, ornamentale vazen, bloemslingers uit gehouwen steen en nissen met neo-klassieke standbeeldjes. De glorie van de rijke residentie eener kunstlievende vorstendynastie. Men ziet deze parade van fraaie bouwwerken reeds wanneer de trein tusschen het station Neustadt en het Hauptbahnhof de Elbebrug passeert. Doch nog fraaier is het gezicht van den Neustädtischen oever uit, een behoorlijk décor achter de blanke Elbe.

Verdiept men zich in de details, dan vindt men er naast elkaar het vroegere Koninklijk Paleis met de Hofkirche, voorts het Operahaus en den Marstall, d.w.z. de voormalige koninklijke stallen. Daartusschenin de Zwinger, de parel van Dresden, de stichting van August den Sterken. Het woord Zwinger wil eigenlijk zooveel zeggen als „kooi”, d.w.z. voor wilde dieren, waarvan een middeleeuwsch vorst van eenige beteekenis gewoonlijk fatsoenshalve een bepaalde verzameling hield. Oorspronkelijk werd de Zwinger dan ook voor ridderspelen gebruikt, totdat in de barokperiode (begin 18e eeuw) de groote Saksische keurvorst en koning van Polen er een soort van feestgebouw voor alle voorkomende statiegelegenheden van liet maken.

Het gebouw bevat verschillende fraaie binnenplaatsen met poorten en koepels. Een der zijden is later volgebouwd met het Museum, een der rijkste van Europa, want het bevat een schat van schilderijen van eerste meesters. Bijzonder belangrijk zijn er de Hollandsche en Vlaamsche school. Vooral Rubens, van Dijck, Jordaens, Rembrandt, Vermeer, Metsu zijn er met buitengewone meesterwerken vertegenwoordigd. Ook echter hebben de keurvorsten gezorgd voor beroemde Italianen, waaronder Raphael's Sixtijsche Madonna, die hier een zelfde plaats inneemt als in ons Rijksmuseum de Nachtwacht.

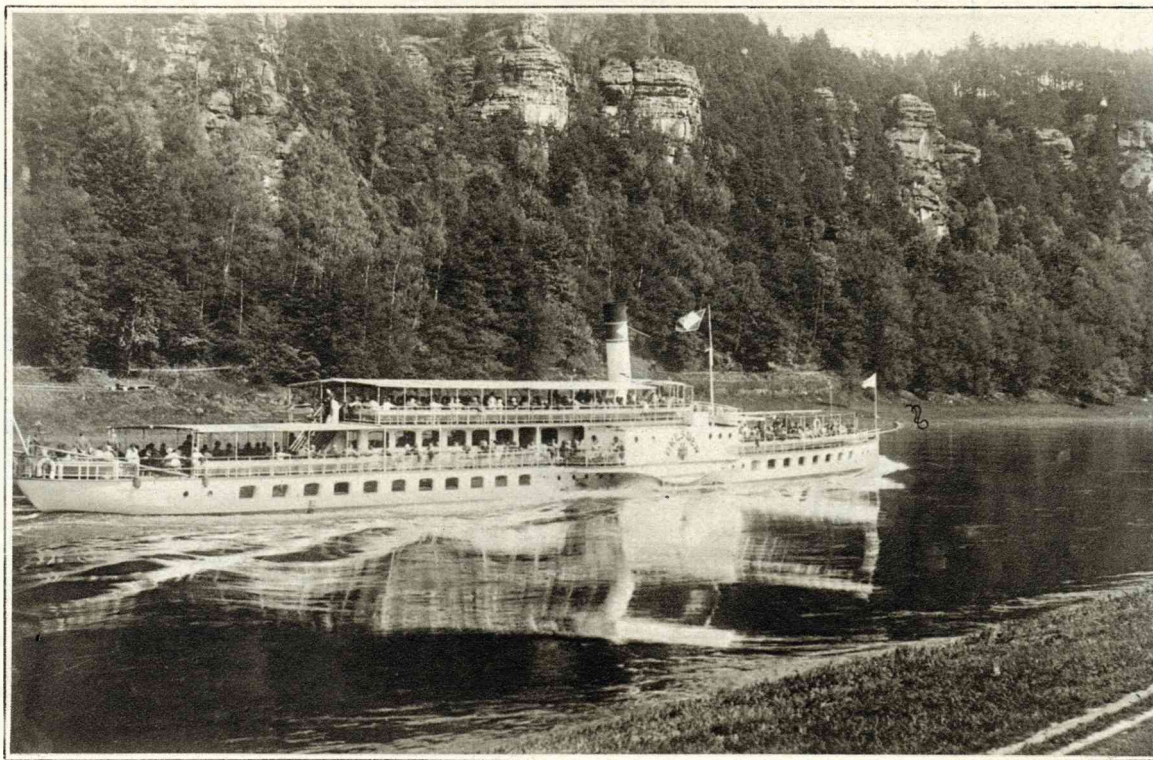
Zoo kan men de Dresdensche galerij tot de belangrijkste ter wereld rekenen, en zeker mag men haar als de beste in heel Duitschland beschouwen, rijker dan de verzamelingen te Berlijn, München en Cassel.

Maar wie dit museum met aandacht en wijding heeft bezocht, wil daarna wel weer eens van de bekoorlijke natuur genieten. Dan neemt men aan de kade vóór de paleizen een van die eenvoudige maar genoeglijke Elbe-stoombooten, en men vaart de rivier op, tusschen Loschwitz en Blasewitz door, waar de vriendelijke villa's tusschen de bosschen van de heuveloovers gezaaid liggen. Bovenop de heuvels de zware wouden van den Weissen Hirsch, het beroemde sanatorium. Daarna komt er een tijd van meer landelijke eenvoud. Doch achter het industriestadje Pirna beginnen de bergen. Als rollen beschuitjes ziet men de zachte zandsteenrotsen op elkaar gestapeld uit het puin der oevers omhoog rijzen. Dennetjes bekronen deze zandsteen muren, en smalle maar des te intiemere zijdalletjes noodigen uit tot een wandeling in de binnenlanden. Af en toe verheft zich een afgeknotte kegel, een platte tafelberg, boven een kronkel in de rivier, of de rotsen verrijzen zoo steil en in zulk een groteske opeenstapeling vlak boven de rivier, dat men er den weidschen naam van Bastei (bastion) aan gegeven heeft.

Trouwens, met dit romanticisme is deze heele streek behept: dit liefelijke rivierdal van zandsteenrotsen en dennenboschjes noemt men met den afschuwelijken naam van „Sächsische Schweiz”, nummer één der ontelbare „Zwitserlanden” die er in het Duitsche Rijk, en zelfs in onze Lage Landen langs de Zee door het dichterlijke dorpschauvinisme geproclameerd zijn.

Och, — soedah, zegt de Indischman! Wat doet die dwaze naam ertoe wanneer de streek maar mooi is. En de Hollander die aan zijn reis naar Dresden een boottochtje op de Elbe tot het liefelijke grensstadje Schandau verbindt, of de groote toerist die op zijn reis naar Praag en Weenen althans het traject van Dresden tot diep in Bohemen per Elbeboot aflegt, — zij zullen een dag van genot smaken.

Maar laat ik hun een goeden raad uit de praktijk geven: doe het in het voorjaar of het najaar, maar nóóit in het volle zomerseizoen. Want dan is het er werkelijk tē propvol met Rucksackwanderer dan dat een Hollandsche toerist er zich op zijn gemak zou voelen.

DRESDEN. De Schlossturm.